

Březina Otokar

# Svítání na západě



**Březina Otokar**  
**Svítání na západě**

*[http://www.litres.ru/pages/biblio\\_book/?art=20833926](http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=20833926)*

# Содержание

* * *	4
Ranní modlitba	6
Tys nešla	11
Vteřiny	13
Конец ознакомительного фрагмента.	14

# Otokar Březina

## SVÍTÁNÍ NA ZÁPADĚ

\* \* \*

Ples věčných svítání do soumraků mých zpíval,  
v nach růží západních se třásl rosou jitřní.  
Den času nového mé slunce rudě stmíval,  
však šerem duše mé lil tajnou záři vnitřní.

Most bledých paprsků má píseň zdvihla v pýše  
nad hlubin zrcadla, kam obraz hvězd jsi protkal;  
mé touhy, kající, šly po něm v rodné výše  
a mrtvých předků sen mé snění na něm potkal.

Včel rojem před bouří když myšlénka má vřela  
a ticha věčný hlas v ní těžkým echem zmíral,  
když radost života mi dvěře uzavřela  
a pokyn bolesti je dálkám otevíral,

své stíny žhavý den na cestu noci metal  
a z květů jabloní mi leden dýchal v sněhu:  
ze zrní vteřin mých sad jiných vůní zkvétal  
a šelest rákosí mi pěl o druhém břehu.

V hod věčných vzkříšení tvůj kvas jsem toužil pít,  
však žhavých účinků jsem neznal zrání tvého;  
teď mdlý a opojen v své krvi slyším hřmítí  
let vichrů z vinic tvých, žár léta tajemného.

U zdrojů nafty tvé, jež zapáleny chvějí  
se dechem staletí a svítí věčným zořím,  
jsem lampu doléval; však plnou číši její  
jsem převrh na sebe a v plamenech teď hořím.

# Ranní modlitba

Stan černý smrti, jež rozpíná duše na cestě své, aby odpočinula,  
jsem svinul dle rozkazu tvého a obrácen k východu světla,  
řekl jsem myšlénkám, klečícím na růžových kobercích jitra:  
Modlete se!

O Nejvyšší!

Tvůj úsměv mystický zatřásl zemí šlehnutím úrodné mdloby,  
nedočkavé hlasy všech vůní zmateně vyvalily se z nížin,  
žíznivé klasy prohnuly se s bolestnou rozkoší pod sesutím  
světla

a zdravé vtáhnutí dechu radostně rozesmálo žijící formy. —  
Ale zraky milenců snu se zatměly bázni, vyhýbavé a kleslé  
pod jiskřivým pohledem dne, v němž svítí divoká žádost  
nezrozeného.

Jako hněvivý zrak dozorce davů a sil přelétl krajiny země,  
zachvěl se před ním život, zabouřily dílny všech krví.  
Oblaky s drápy ohnivými vyhnal z vod (schoulené v moři  
zářící hnízda),  
vpadl do stáda opilých vůní a hlas jejich zakřikl hněvem  
bílého žáru,  
ve varu světél rozkypěl barvy, žhavé je nastříkal v duše,  
a palčivým popelem okamžiků posypal hlavy litujících.

Hodinami zazvonil všem duším počátek žně o Majiteli rolí  
a stád!

Všichni viditelní a neviditelní služebníci vyšli na souvratě tvé,  
ale rachot tvých vozů, naplněných úrodou, zahřmí jen do  
snění básníků.

Tvá bude úroda na polích lásky a v zahradách, kde jaro  
omdlelo vůní,

úroda chudých, zmořená suchem v den setí a deštěm v den  
metání klasů,

úroda těch, kteří pohledy síly určují hranice majetku svého,

úroda bolesti, s květy, jež hoří všemi barvami duší

a jako příliš vytažené lampy, jež kouří dusnými vůněmi  
smrti.

Úroda setby, jež čeká pod sněhem času na dobu staletých tání  
a královská úroda zrní nezasetého.

I já, jeden z nejchudších, vycházím poslušen na hlas tvého  
zvonu,

na zděděnou líchu mých mrtvých, kde klekání ztichlá mi  
hlaholí z hučení větrů,

a oněmlé hlasy z šepotu stvolů mne sílí povzdechem dávna.

O Věčný! Až žárem se rozpuká země, dej ať sednouti mohu  
do tvých stínů!

Až umdlím, přej, aby mé naděje se napily vína šumného  
budoucí září!

Až prací zrudnou mi tváře, nech je zlíbati pohledy mrtvých  
a pot mého čela ať ovívají etherné ruce těch, kteří mne

milovali!

Dej požehnání mým zrakům, když utkví na bujném obilí  
šťastných,

a pevnost pohledu mému, když udrží mystické znamení smrti  
na květech zahrad a duší!

Hlasu mému dej hudbu lahodnou žencům, jak zvonění o  
polednách,

a písni mé stříbrné kadence potoků uprostřed polí, v čas  
žízně!

Dej, aby mé kroky vzbudily z umdlení radostné čekání bratří,  
a na můj pozdrav aby vlídně odpověděli pospíchající!

Dej, ať v hněvivých pohledech nepřátel dovedu uctíti záření  
tajemství tvého,

a chvílím, které proti mně vyšlou, ať řeknu s úsměvem:  
Dělníci moji!

A nezasloužím-li, aby má křídla se vznášela silou mého  
zraku,

ať lítost má vznáší se silou, po níž teskní má slabost!

Dej duši mé odvalu mlčení, když jsi promluvil znameními,  
a zahradám mým dosti růží, když nastane doba navíti věnců!

Učiň, ať pravda má podobna jest knize modlitební,

aby každý v ní našel modlitbu svou, i zavržený a umírající!

A odrazí-li se věčné slunce v mém slově, ať v radostnou extasi  
zardívá bratry

a květy jejich touhy ať obrací k věčnému ohnisku zrání!

Dej, ať v paprscích úsměvu mého pel z polí mých padá na  
sousední líchy,

a dech bolesti mé ať sráží se v krystaly léků těm, kteří  
hledáním onemocněli!

Ticho mé samoty naplně šuměním křídel zbratřených duší,  
a okamžiky radosti mé ať vonným deštěm se nad loži beze  
snů třesou,

jako zpívání harfy k útěše zarmouceného.

Dej, aby mé myšlenky byly jak větry jarní, jež přinášejí  
rytmus budoucím písním,

a jako vichřice, které nutí k návratu chodce před cestami  
smrti!

A umírajíce ať podobny jsou těm květům (symbolům setby  
z jiného světa),

které, když vadnou úpalem denním, ještě po jahodách voní.

Unaven prací a láskou a bolestí zlomen ať usednu v kvetoucí  
meze

a zbytek dne ať ztrávím pohroužen, němý, ve věčnou hudbu  
tvých světél.

Až večer se nakloní k zemi a zakřiknuté vůně se vrátí,

i já půjdu, pracovník osamělý, k příbytkům kouře  
stoupajícího.

Pod tvým stromem usednu, jež všemi prostory korunu  
košatou zdvihá

a v jehož černém, ledovém listí zvoní tichem hvězdy, jak  
včely všech úlů;

má hrdost, zamlklá za dne, k mojí písni se vrátí,

políbením, jež nekonečnými činí paprsky zraků, na oči mne  
zlíbá,

a těm, kteří poslechnou, s hlavou pyšně v zad skloněnou  
zpívati budu.

Zpívati budu tvé dějiny, jež v duších mrtvých národů jásaly

zářením dneška,  
a v duších živých neznámým jazykem budoucna mluví.  
V epickém toku všech barev, v tisících tonů, v bizarních  
rozkvětech hmoty,  
v prostoru smrtelných tiších, v nichž buší kladiva skrytých  
tvých dílen,  
kde formuješ budoucí slunce pod klenbami načernalými,  
až jiskrami z kovadlin tvých do závratných výší tříští se světy!  
V lyrismech tušení, v šílenstvích hrůzy, v sinavém třesení  
září,  
škálami vášní, v notách dle klíčů a předznamenání smrti.  
I rozpustí se má slova jak sůl v žíravém dešti tvé vláhy  
a krystalovati budou v sršení jisker a v praskotu neznámé síly.  
Barvami neviditelného vidma mé obrazy se vzejmou, hýčící  
slávou,  
stíny jejich budou položeny oslňujícím zářením pozemských  
světél,  
však jejich světla tvým stínem; a do tvých úběžných bodů  
paprsky jejich perspektiv se v ohniska sletí.  
I pozdvihne se sen můj s křídly zachycujícími reflexy  
věčného jitra  
a jako gigantský fantom orla zem ponese v žhavých svých  
spárech,  
na dvě strany rozhrne černé oblaky noci a lehne k tvým  
nohám,  
a zrak své pýchy nastaví pokorně proklánání pohledu tvého  
v syčícím výtrysku krve osleplý září.

# Tys nešla

Příliš brzy jsem rozsvítil lampy a do váz natrhal kvítí  
a vůněmi, jež v plamenech šlehají krví, své síně jsem nadech':  
koberce prostřel jsem, naléval vína, v nichž slunce minulá  
svítí,  
jež před lety usínala v chudých mých vinohradech.

Tys nešla. Hodiny z dálky se smály, má jara v nich jasmíny  
kvetla,  
a dýchala na tvůj neznámý obraz věnčený lilijemi;  
čas vadl, růže mé chřadly, vína má hořkla, rudla má světla,  
a sny, jež jsem ti naproti vyslal, se vrátily teskný a němy.

Tys nešla. Zaklínal jsem tě magií Vůle, jež prostorem sálá  
proudy tajemných spojení a přenáší nejhlubší chvění!  
Větrům jsem házel setbu své touhy, aby v duši ti splála  
v ohnivé keře a sugescí vůně vedla tvé snění.

S dušemi básníků jsem hovořil o tvé váhavé chůzi;  
naděje má s umdleným úsměvem seděla na prahu dveří;  
oněmly cesty, bázní se schoulily stromy a v soumraku hrůzy  
šlépěje přátelských kroků jak černým sněhem se zaváty šerí.

Tys nešla. Kdo tě potkal a svedl z mých zahrad? Či leká  
tě oblak, jenž zhaslými slunci se pozdvih' a nad mým domem

se prostřel?

Či smrt, která zabíjí v křižovatkách mé hosty a čeká,  
až sám se přiblížím k oknu, blízko na osudný dostřel?

Je pozdě již. Záclony zdvihám, okna svá bez bázně otvírám  
výším

a od hvězd zvoní mi píseň započatá před staletími;  
neznámý hlas tvůj chladivým nárazem etheru slyším  
z té písně věčné se třásti tony přitlumenými.

V noci všech světů padá, kde polibků jásavá bouře se sráží,  
jež rozžehá v křížení blesků nesčetné životy příští.

Věř, my se to líbáme tisící retů, objetím tisíců paží,  
ve věčnosti bolestné něhy, jež od věků do věků prýští!

Ve vášnivém tepotu věčného Srdce, jež tisíci údery buší,  
v tušení, jež prochází hroby a svítí z budoucích zoří,  
v tajemství Zrání, jež v jedné duši slívá tisíce duší  
a pohledem letícím věky na tváři zpřízněné hoří.

# Vteřiny

Dýcháním věčna rosíš mé květy, když nivy mé práhnou,  
jím lípy mé před okny chví se a větvemi zvoní mi sklem;  
z moří poslední noci mé noci jak oblaky táhnou  
tížené třesením zarudlých hvězd a odvěkým snem.

Mé vteřiny tekou jak prosakující krůpěje teskného mžení  
dnem mým do zahrad mé smrti, kde zraje soumraků mystický  
plod;  
šelestí v duši mé jak raněných listů krvavé chvění,  
bodají zraky mé reflexem západu v hladinách neznámých  
vod.

Pozdravy z druhého břehu, jež ke mně vichry tajemství svály!  
Sesutí budoucích cest, jež křísí v hlubinách zalkání ech!  
Údery tichem, jak znamení v noci, když přítel umírá v dáli  
a jeho přízrak se plíží v sírově ozářených snech!

Škytnutí nárazu, z něžž prýští zvonění hudebních strojů  
nesené rythy staletých hodin, duše minulých let

# Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.